

Kirándulás a „Crystal Palace“-be.

A londoni Állatvédő-Egyület Ifjusági ünnepe-e.

Mr. Colam, a londoni Állatvédő-Egyesület főtitkára szívesége folytán alkalmam volt azon óriási ünnepélyen résztvehetni, mely a londoni ifjuságnak már hónapok óta beszédje és gondolkozása tárgyát képezte s melyet már hetek óta oly izgatottan várt!

Hogy is ne várta volna ezt a nagy ünnepet, május 6-át türelmetlenül, midőn tudta, hogy ez alkalommal nyilvánosan léphet fel, a „Crystal Palace“ ama a remek alkotás gyönyörű „Trancept“-jében, London előkelőségei, Ladies-k és Lord-ok, sőt hercegek előtt, hogy szelidségnek az állatok iránt s evvel kapcsolatban iparkodásának, szorgalmának, nemes gondolkozásának nemes gyümölcsét jutalomkönyv s pedig igen becses könyv alakjában kézhez kapja? Bizony nem csodálom, hogy ily ígérkező körülmények között a verseny az ifjuság közt olyan nagy, hogy mindegyik iparkodik szívének jóságát a védtelet állatok iránt kimutatni s megfigyeléseiről egyszersmind írásban is kifejezést adni. Meséket, elbeszéléseket, novellákat, verseket, essay-eket, való dolgokat, tapasztalatokat írnak; a legjobb dolgozatokat a tanító, a tanár, az Állatvédő-Egyesületbe küldi. Az egyesület pedig, hogy az ifjuságban az ambíciót annál inkább felkeltse, egy meghatározott napon az összes iskolák növendékeit (elemi- és polgári-iskolák, fi- és nőtanodák, középiskolák növendékeit a 9. évtől kezdve a 18-ig) egyesítve, fényes társaság jelenlétében nyilvánosan megjutalmazza a dicsérendő dolgozatokat.

Ezt előre bocsátva engedjék meg tisztelt Olvasóim, hogy csak röviden részletezzem e nevezetes nap lefolyását a nélkül, hogy a Crystal Palace (óriási palota vas és üvegből, mely az 1851. első világkiállításnak iparsarnokát képezte) nevezetességeiről, meglepő szépségeiről megemlékezem, mely oly pompás képet nyújt a tudomány és művészet haladásának a legkülönfélébb népeknél is időnkben!

Felvirradt tehát a várva-várt nap. Jóval a meghatározott óra előtt a türelmetlen ifjuságnak egész serege érkezett a londoni állomásokról, hogy helyöket, mely már előre meghatározottat, elfoglalják. Míg a növendéksereg: fiúk és leányok és a közönség gyülekezett, az óriási Händel orgona hatalmas hangjai töltötték meg a „Central Transept“ (kupola alatti térség) belsejét; s nemsókára az orgonát körülvevő gallériák 10,000 gyermek arcának boldogságát tükrözték vissza. A jelenet nagyszerű és szépséges, a legkülönbözőbb színek vegyületeinek és változatosságának hatása, valamint a gyermekeknek élénksége eléggé hatott a tizezerre (biztos adat) menő közönség érdeklődésének felkeltésére, az ügy

SZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

iránti lelkesedésére! Mint az azt ide mellékelt kép hiven mutatja.

Mikor azután az egyesület tevékenyebb hölgyei, valamint az elnök „Duke of York“, a főtitkár és többi tisztviselő elfoglalta az emelvény helyeit és a diákok extázisukban hangozó „Hurrah“ kiáltásokba törtek ki, a jelenet nagyszerűvé s egyszersmind meghatóvá vált.

Az ünnep megnyitásánál az összes jelenlevők egy alkalmi dalt, inkább hymnust énekeltek. Ennek utána a főtitkár úr rövid beszédben, melyben az ifjúságot további szorgalomra serkentette, arról is adott felvilágosítást, hogy mily arányban növekedik az egyesület fáradságával, tevékenységével a beküldött dolgozatoknak száma. Hogy ezt kimutassa, felemlítette, hogy míg 1883-ban 11,684 dolgozatot (essay) irtak Londonnak csupán nyilvános iskoláinak tanulói, 1884-ben már 36,654 küldtek be, 1892-ben 69,183 dolgozat érkezett, az idén, azaz 1893-ban a dolgozatoknak száma 76,617 volt. Ezek között 2000 jutalomra méltó.

Ebből látható, hogy mily lelkesedéssel foglalkoznak az ügygel ugy a tanítók, tanárok, mint a gyermekek. Kövessük e nemes munka példáját mi is, mert az állatok iránti szelidség, azokkal való jó bánásmód szivünket meglágyítja, fogékonnyá teszi a szenvedés együtt érzésére s felkelti bennök a vágyat a fájdalom enyhítésére.

Az állatokkal való szelid bánásmód a gyermek szívét megnemesítve, a szenvedő, szegény emberiség iránti jóindulatát is fokozza, s azoknak segítségére fog sietni. A lelkesedés zajának elhangzása után a megjutalmazandó 2000 gyermek, a legnagyobb rend és csendben egymás után, számaikkal kezökben s azt felmutatva, az emelvény diszes asztala mellett elvont, hogy a „His. Royal Highness the Duke of York“ elnök ur megbízásából Lady Alberdare kezéből jutalomkönyveiket megkapják. Roppant egy érdekes jelenetet képeztek a boldogságtól szikrázó kisebb és nagyobb leánykák és fiúk, a kik türelmetlenül vártak soraik megérkezésére. Igaz, hogy nagyon sok időt vett igénybe a kiosztás, de azért a jelenetek változása folytán ébren tartotta, sőt fokozta a szemlélő érdeklődését.

A jutalomkönyvek Anglia nevezetes költőinek munkáit állatvédelmi s más tanulságos, sokszor több kötetes díszmunkáit képezték. Miután az ezredik 12 éves kis leányka a maga óriási könyvét nagy öröm között helyére vitte, egy megadott jelre az ifjúság a „Band of Merey Bells“ (irgalmasság harangjai) czimű dalt előadták, hogy azután a másik ezer növendék kerüljön sorra.

Az ünnepély egy hálaadó hymnussal végződött, s a boldog tanulók az épület különböző termeiben oszoltak szét, hogy e nevezetes nap hátralevő részét kényök-kedvök szerint mulatságban, gyönyörűségben töltsék el, a Crystal Palace pom-

pásnál-pompásabb látnivalói között, vagy hogy az ezt környékező parknak magasra szökellő fontainejai között az üde, friss tavaszi lég behatása alatt annál nagyobb étvágygyal költsék el magukkal hozott uzsonájokat.

Mig a gyermekek emigy igyekeztek szórakozni, a választmány és az ügy iránt érdeklő hölgyek és urak a palota egyik óriási színházába, a „Palace Theatre“-be vonultak, hogy ott az egyesület évi nagy közgyűlését megtartsák. Ennek lefolyását azonban nem kívánom részletezni, mivel ezélem az volt, hogy az egyesületnek az ifjúságra való óriási befolyását, munkásságát és egyszersmind sikerét is kimutassam! Elhagyva az élénk helyet, hogy londoni otthonomba visszatérjek, azon gondolatok foglalkoztattak, hogy hiszen ezt nálunk is megtehetjük! Miért ne lehetne Magyarország tanítóit és művelőit arra bírni, hogy tanítványaikat az állatok iránti szeretet és szelidségre figyelmeztessék, hogy néha ezekre vonatkozó dolgozatokat készítenek, és miért nem rendezhetne az Országos Allatvédő-Egyesület is hasonló ünnepélyeket?

Vegyünk csak példát az angoloktól és biztosak lehetünk, hogy a mi egyesületünk is eléri célját és virágozni fog!

Kelt Londonban, 1893. május 30-án.

Szalkay Elvira.

A beteg kutya.

Irta: *Lithvay Viktória.*

Nem volt gazdája, házról házra járt
Egy-egy elejtett kőncz után,
S a ház tövében húzta meg magát
A zordon téli éjszakán.

Fázott, didergett, éhezett szegény,
A mennyi tőle telhetett,
És nem talált, a mely megszánja őt,
Egy könyörületes szívet!

Sőt itt is, ott is űzték, kergeték,
S ha idején el nem futott,
A ház gonosz cselédje rá fogá,
Hogy űsse, a furkós botot.

Fájt a szegénynek ez a lét nagyon,
Szíve majd meghasadt bele,
Hogy volt gazdája, midőn költözék,
Itt hagyta, s nem vitte vele!